

Đi ngang qua giấc mơ tôi

Tháng 7. Em bảo với tôi, em sắp đi Nhật. Tôi không lấy gì làm bất ngờ lắm vì em thích nước Nhật. Chỉ có điều buồn buồn vì cái sự đi của em đã được chuẩn bị từ rất lâu mà tôi không hề hay biết.

Trời Sài Gòn vào những ngày này trời mưa không dứt. Đến đêm thì lạnh se sắt. Cảm tưởng như đang đi giữa mùa đông của một xứ sở xa lạ nào đó. Ngồi trong quán trà đạo, nhìn qua ô cửa vuông ra ngoài, thấy những giọt mưa xiên xiên tự nhiên thấy nhớ em khôn nguôi. Vậy là tôi và em đã xa nhau gần một năm rồi.

Em giỏi tiếng Nhật, hay dạy tôi vài câu chào hỏi. Tôi quên sạch, chỉ nhớ duy nhất mỗi câu: “Aishiteru” (anh yêu em) mà thôi! Tôi cứ thích nắm tay em và thì thào: “Aishiteru!”, em khúc khích cười: “Anh chỉ biết mỗi câu đó!”. Em bảo tôi đi học tiếng Nhật đi! Mai mốt nói chuyện với em. Thế là ban đêm tuần ba buổi lại chăm chỉ đến trường Nhật Ngữ cố nhét những câu chữ tượng hình rắc rối. Nhưng lòng vui vui vì khi học, tôi lại nghĩ về em.

- Anh biết không, em thích nước Nhật lắm! Nơi đó có hoa anh đào, có núi Phú Sĩ, có bốn mùa xuân hạ thu đông không như Sài Gòn mình! Nơi đó có cả tuyết nữa... Nhưng em thích nhất mùa thu kia... Rồi có ngày em sẽ sang Nhật cho xem! Em cũng có bà con bên đó nữa...

Tôi mỉm cười:

- Ủ, khi đó nhớ mang về cho anh một bông hoa anh đào nhé!

- Em mang cho anh cả chục bông luôn chứ một bông gì!

Rồi em khúc khích cười, ôm chầm lấy tôi:

- Nói thế thôi, đi rồi, em bỏ anh cho ai?

Tháng 7. Em bảo với tôi, em sắp đi Nhật. Tôi không lấy gì làm bất ngờ lắm vì em thích nước Nhật. Chỉ có điều buồn buồn vì cái sự đi của em đã được chuẩn bị từ rất lâu mà tôi không hề hay biết. Em bảo: “Sợ anh buồn nên em giấu! Em đi rồi lại về thôi! Em đi du học thôi mà”. Ngày tiễn em đi, em cười

suốt, ôm chầm lấy tôi và em bảo rằng: “Em thích mùa thu, khi nào Sài Gòn mùa thu, thì ta sẽ gặp nhau!”. Tôi đã mỉm cười và gật đầu đợi chờ mùa thu.

Xa nhau, tôi vẫn giữ những thói quen cũ ngày xưa cùng em. Đi trà đạo, học tiếng Nhật... Giờ này thì chắc bên ấy cũng lạnh. Chúng tôi liên lạc với nhau qua chat, email, điện thoại. Và rồi tất cả thưa thớt dần và trở nên nhạt nhẽo.

Tôi hỏi: “Em hết yêu anh rồi phải không?”. Em không trả lời.

Từ đó không thấy em online nữa! Có lẽ, em biến mất.

Rồi một ngày lang thang blog, tình cờ biết được blog của một chàng trai ở Nhật. Trong blog đó có hình em. Trái đất quả thật tròn. Biết được em không còn là em của tôi ngày nào nữa... Mắt ráo hoảnh, muốn bật khóc nhưng không sao chảy được một giọt nước mắt nào. Chỉ ám ảnh tấm hình em đang ôm rất chặt người thanh niên kia và chú thích bên dưới: “Kỷ niệm ngày ta yêu nhau...Aishiteru!”...

Ngồi một mình, thốt nhiên tôi lại nghĩ sao mình không thử yêu một cô gái Nhật, thì trào câu: “Ashiteru” với cô gái đó chứ không phải em. Rồi lại phì cười. Ngay cả chuyện suy nghĩ như thế này thực tế thì tôi cũng đang nhớ về em đấy thôi.

Em giờ đã là của người khác rồi! Vậy mà, tôi vẫn không thể nào hiểu nổi được vì sao mình lại vẫn yêu em. Tôi cố gắng gọt nhặt lại toàn bộ ký ức đẹp đẽ nhất, để xâu chuỗi lại thành một giấc mơ như ở thiên đường. Rồi tôi cũng sẽ có người khác, nhưng sẽ còn một thời gian rất dài nữa. Vậy thì trong khoảng thời gian ấy, nếu tôi nghĩ về em bằng những điều xấu xa, tôi sẽ rất đau. Tội tình gì kia chứ!

Việc học tiếng Nhật và tha thần ở các trang web nói về Nhật Bản đã trở thành một thói quen. Có điều tôi không bao giờ ghé vào trang blog tình cờ hôm nào nữa. Chỉ thi thoảng, nghe một giai điệu Nhật nhẹ nhàng, như ca khúc Sayonara, tự nhiên lại nghĩ về em một cách vô thức. Có lẽ, những gì là hồi ức thì không dễ gì quên.

Hôm qua tôi nằm mơ. Trong mơ, tôi thấy một người con gái. Cô gái mặc áo đỏ và đôi môi mọng cũng rất đỏ. Khuôn mặt trắng và đôi mắt một mí. Cứ mỗi

đêm về, em lại hiện ra một cách kỳ lạ, nối tiếp đêm này đến đêm khác. Tôi nhớ rằng, mình đã cố hỏi, em là ai? Em đang ở đâu? Em không nói, em chỉ hát... Hát rất khẽ... “Em là cô gái Nhật, em đang ở Puku... Em đang đợi chờ mùa thu đến!”. Cô gái hát rất hay. Một bài hát tiếng Nhật dịu dàng và thanh thoát...

Cô thường ngồi bên cửa sổ thật đáng yêu. Tôi gọi em là Puku, cô gái đỏ trong giấc mơ tôi. Và tôi khát khao đợi chờ mỗi lúc đêm về. Giấc mơ đơn giản, chỉ là một cô gái mặc áo đỏ...

Giấc mơ chỉ diễn ra đúng 7 ngày thì kết thúc. Vào đêm thứ 7, cô gái xoè tay ra, trong tay có một bông hoa anh đào be bé, em đưa tôi và khi nàng ngước mặt sang nhìn tôi, thoáng thốt khi cô gái Puku lại có khuôn mặt của em... Đôi mắt ấy, chiếc mũi, bờ môi ấy...

Và tôi chỉ đứng lặng và đầm đìa nước mắt. Giật mình tỉnh dậy, thấy mình đang khóc thật. Thấy rằng cố gắng quên đi em để tìm một hình bóng khác trong giấc mơ cũng là một điều thật khó. Từ đêm thứ 7 trở đi, tôi không còn mơ thấy Puku bao giờ nữa. Ban đầu thấy buồn buồn, vì không thấy Puku hay là không thấy em cũng chẳng rõ, sau đó rồi thôi. Có gì đâu, chẳng qua chỉ là một giấc mơ thôi mà! Nhưng tôi lại cứ tiếc mãi vì chưa kịp nhận bông hoa anh đào be bé từ tay em...

Tôi xin nghỉ phép một tuần. Vì vào ngày này, năm ngoái, tôi cũng cùng em đi Hà Nội. Vì em bảo, em thích cái lạnh ở Hà Nội lắm. Như thế thì em có thể ôm tôi! Tôi đùa, thế ở Sài Gòn không ôm được sao? Em đâm vào lưng tôi và bảo: “Hà Nội mới có bốn mùa, mới lạnh mạn chứ! Cái ôm sẽ khác”...

Tôi đến Hà Nội là vào lúc chập choạng chiều. Hà Nội đang bắt đầu chuyển mùa sang đông. Trời rét và những cơn gió buốt lạnh cuốn từng đám lá cuốn quanh dưới chân tôi. Hít một hơi thật sâu, trào dâng trong lòng một cảm xúc thân thương.

Tôi đi dạo một mình qua những khu phố cổ. Khi đôi chân đã mỏi nhừ và cảm giác lạnh lẽo trống vắng khi phải đi một mình giữa một mùa đông. Tôi dừng chân bên một hàng trà chén, một nét đặc trưng của Hà Nội và tự thưởng cho mình mấy ngụm trà nóng thơm lừng. Vậy mà vẫn không sao xua được cái trống vắng đến nao lòng.

Thì đó, cứ nhớ đến năm trước đây thôi, tôi và em, đã từng tay trong tay đi dạo dưới một mùa đông thế này! Đi bộ mỗi, chúng tôi lại thuê xe đi dạo vòng vòng. Người Hà Nội ngủ sớm vào đông. Chỉ mới hơn 11 giờ, đèn đều tắt hết cả. Khác với Sài Gòn đến tận khuya vẫn còn nhộn nhịp và sáng rực. Em dúm đầu vào tôi, tay quàng qua người và nắm tay tôi thật chặt.

Ngước mắt lên, tình cờ nhận ra một cái bảng hiệu bé xíu trước một căn nhà cổ cũ kỹ. “Coffee Puku”. Cái tên này...Phải rồi! Tôi đã từng nghe trong giấc mơ của mình. Tim tôi đập nhanh hơn bao giờ hết. Mọi người bảo quán nằm ở tầng trên, và chỉ cho tôi một con ngõ bé xíu tối om. Tôi bước vào, dọc theo lối tôi đi, mấy bóng đèn tròn leo lét, ẩn hiện những nét phấn màu chỉ dẫn trên bảng đen. Những bức tường còn nguyên dấu thời gian, thậm chí nếu có quét thêm sơn, chủ nhân cũng phải cất công làm sao cho mắt nhìn tinh cũng phải khó nhận ra.

Puku đẹp, mộc mạc như một cô gái Hà Nội cổ điển duyên ngầm, vẻ đẹp không phải do son phấn...

Khi lên đến nơi, thấy một cái gì đó vừa gần gũi vừa xa lạ. Thấy lòng nhẹ tênh. Đặt người ngồi xuống, tôi thấy mình giống như đang ngồi trong một chuồng chim câu cheo leo... Và khi quay người sang về phía cửa sổ. Tôi không thể tin được vào mắt mình. Là Puku, cô gái mặc áo đỏ vẫn thường xuất hiện trong giấc mơ của tôi. Em đang rất thực, bằng xương bằng thịt trước mặt tôi. Em đang lầm nhấm hát... Trời ơi, cả bài hát này nữa...

Chính xác là em rồi. Chẳng lẽ có chuyện trùng hợp đến thế sao? Tôi đánh bạo đến gần.

- Xin lỗi!

Cô gái ngước mắt lên nhìn tôi! Khi nhìn gần như thế này, tôi thấy càng rõ được khuôn mặt thanh tú này. Đôi môi đỏ, cặp mắt một mí nhưng đen và rất sáng. Dù trong giấc mơ tất cả đều mờ ảo, cả khuôn mặt em cũng mờ ảo. Và cả bộ đầm màu đỏ này nữa. Chính là em rồi. Puku, cô gái đỏ.

- Hình như tôi và cô từng gặp nhau?

Cô gái nhìn tôi hồi lâu. Hình như cô ấy đang cố gắng nhớ lại xem chúng tôi

đã từng gặp nhau ở đâu. Và tôi hồi hộp đợi chờ

- Tôi không quen anh! Anh có chắc rằng đã từng gặp tôi?

Tôi đứng lúng túng nhìn cô gái. Chẳng biết nói sao, không lẽ kể về giấc mơ kỳ lạ của 7 ngày qua. Rằng tôi đã gặp cô trong giấc mơ và chắc chắn trong đầu cô ta sẽ nghĩ rằng, không ngờ con trai Sài Gòn lại giỏi tưởng tượng và tán tỉnh bằng một trò khó có thể tin được như thế. Gặp nhau trong giấc mơ dù hai người chưa quen biết nhau? Câu chuyện chỉ có trong phim viễn tưởng!

- À, có lẽ tôi nhầm! Mà sao cô lại biết bài hát này?

- Đơn giản đó là bài hát tôi rất thích! Một bài tiếng Nhật nổi tiếng mà...

Tôi gật đầu xin lỗi và trở về chỗ ngồi của mình. Cô gái dù khá ngạc nhiên trước sự đường đột của tôi nhưng rồi cũng mỉm cười. Bạn trai của cô gái đến. Họ nói cười vui vẻ.

Tôi bật cười một mình. Có lẽ, cô gái trong giấc mơ không có thật, đó chỉ là gộp nhặt tất cả những gì thuộc về em trong giấc mơ của tôi. Cô ấy chỉ đi ngang giấc mơ tôi 7 lần và cái sự đi ngang đó, có thể cô ấy cũng chẳng hề hay biết rằng có kẻ nhớ đến như một ký ức có thật giữa đời thường.

Tôi rời Puku vào một ngày đông se sắt. Những đôi trai gái Hà thành líu ríu bên nhau trong những chiếc áo khoác da hay măng tô. Ừ thì, cứ để em sẽ chỉ mãi là một cô gái áo đỏ, tình cờ đi ngang qua giấc mơ tôi... Mà có thể, em giận tôi cũng không chừng, vì em hẹn tôi vào mùa thu, mà bây giờ thì đã sang đông mất rồi...

Cô gái áo đỏ, cũng như em, đi ngang qua tôi. Có điều chỉ khác biệt là em đi qua đời tôi 377 ngày, còn Puku áo đỏ đi ngang qua giấc mơ tôi 7 ngày! Giữa cuộc đời và giấc mơ là một khoảng cách khi gần, có khi lại rất xa kia mà! Bông hoa anh đào be bé đã đưa đến tận tay tôi trong giấc mơ, nhưng ở cuộc sống thực, sẽ chẳng biết rằng có ai còn nhớ đến lời hứa hôm nào?

“Em thích mùa thu, khi nào Sài Gòn mùa thu, thì ta sẽ gặp nhau!”.

Chợt nhớ rằng, Sài Gòn chỉ có hai mùa mưa nắng...